

معماری اسلامی - ایرانی نماد توسعه پایدار

حسین محسنی

کارشناس عمران - دانشگاه صنعت آب و برق

Hmohseni@live.com

علی غضنفری

کارشناسی ارشد عمران - دانشگاه صنعت آب و برق

Ali.Ghazanfary@gmail.com

چکیده

اصطلاح پایداری (sustainable) برای نخستین بار در سال 1986 توسط کمیته جهانی گسترش محیط زیست تحت عنوان رویارویی با نیازهای عصر حاضر بدون به مخاطره انداختن منابع نسل آینده برای مقابله با نیازهایشان) مطرح شد و هرروز بر ابعاد و دامنه آن افزوده می شود تا استراتژیهای مناسبی پیش روی جهانیان قرار گیرد.

در این جهان، معماران نیز همسو با سایر دست اندرکاران در پی یافتن راهکارهای جدیدی برای تأمین زندگی مطلوب انسان بوده اند. بدیهی است که زندگی، کار، تفریح، استراحت و ... همه و همه فعالیت هایی می باشند که در فضاهای طراحی شده توسط معماران صورت پذیرفته و از آنجا که نقاط ضعف و قوت یک ساختمان بر زیست بوم جهان تأثیر مستقیم خواهد داشت، وظیفه ای بس حساس در این خصوص بر عهده معماران می باشد. کاربرد مفاهیم پایداری و توسعه پایدار در معماری، مبحثی به نام «معماری پایدار» آغاز نموده اند که بهترین سرفصلهایی آن با عنوان "معماری اکو- تک"، "معماری و انرژی - معماری سبز" ایجاد می گردد

هنر معماری در ایران از سابقه ای کهن برخوردار است و در هر زمان دستهای توانا، ذهن خلاق و ذوق و سلیقه مردم هنر دوست این سرزمین، پدیده های شگرفی بوجود آورده که در بسیاری از موارد، اصول آن ریشه هنر معماری جهان شده است. در معماری سنتی ایران بناها با توجه به هویت و فرهنگ ایرانی و قومی شکل گرفته اند و هیچگاه ترکیب و معماری بنا بر خلاف باور های فرهنگی، دینی و قومی مردم آن ناحیه نبوده است. حتی تزیینات بکار برده شده نیز که از ارکان فرعی معماری بشمار می آیند، از این قاعده مستثنا نبوده اند.

در این بناها، ضمن حفظ هویت های فرهنگی در ساخت و ساز، همواره پنج اصل مردم واری، پرهیز از بیهودگی، درونگرایی، نیارش و استفاده از مصالح بوم آورد رعایت شده است. آنچه در این بخش شایان توجه است این